

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **D. Č.**, bytem X, adresa pro doručování: X, t. č. X, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2011, č. j. 590 416 1901/315-LO, ve věci nepřiznání invalidního důchodu,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2011, č. j. 590 416 1901/315-LO, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2011 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle tohoto rozhodnutí byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

[2] V žalobě žalobce uvedl, že v evidenci Úřadu práce Šumperk byl veden již od roku 1992, nikoliv v roce 1995, a namítal rozpor tří roků, a proto požádal Úřad práce v Šumperku o zaslání potvrzení o délce evidence. Dále žalobce namítl, že

nemá v osobním listu důchodového pojištění uvedenou pracovní činnost ve věznici X 10 měsíců (stavba), ve věznici X 20 měsíců (šachta) a ve X v délce 5 měsíců (stavba), které nebyly v osobním listě důchodového pojištění do dnešního dne uvedeny. S datem vzniku invalidity 25. 7. 2011 žalobce souhlasil. Doklady z uvedených věznic o pracovní činnosti žalobce zasílal v původní žalobě adresované Okresnímu soudu v Sokolově a odkázal na ně.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na § 38, § 40 odst. 1, 2 a 3 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce splnil podmínku invalidity, avšak nesplnil druhou podmínku pro přiznání nároku na invalidní důchod, a to potřebnou dobu pojištění. Žalobce v období 10 roků před vznikem invalidity, tj. v době od 25. 7. 2001 do 24. 7. 2011, získal pouze 1 rok pojištění; v období 20 roků před vznikem invalidity, tj. v době od 25. 7. 1991 do 24. 7. 2011, získal pouze 1 rok a 160 dnů pojištění. V rozhodném období pro přiznání invalidního důchodu tedy žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, a tak mu nárok na invalidní důchod nevznikl. V námitkách žalobce vyjádřil nespokojenost se zápočtem doby evidence u Úřadu práce a zaměstnání ve výkonu trestu odnětí svobody. V rámci námitkového řízení žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu a současně provedla nové šetření doby pojištění žalobce. Dle potvrzení Úřadu práce v Šumperku byl žalobce vedený v evidenci od 29. 5. 1992 do 3. 7. 1995. Současně byla žalobci zhodnocena i doba zaměstnání ve výkonu trestu ve Věznici X v rozsahu 186 dnů, namísto původně hodnocených 179. Žalovaná dne 28. 11. 2012 vyhotovila nový osobní list důchodového pojištění, v němž započítala žalobci nově doloženou dobu pojištění. Ani s touto dobou pojištění žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod. V období 10 roků před vznikem invalidity získal nadále pouze 1 rok pojištění a v období 20 roků před vznikem invalidity získal pouze 4 roky a 196 dnů pojištění. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž bylo žalobci vysvětleno, z jakých dokladů žalovaná vycházela při hodnocení doby pojištění žalobce.

[4] V replice žalobce namítl, že mu nebyla zhodnocena další doba zaměstnání ve výkonu trestu ve Věznici X, což je „*velká chyba, a to vysvětluje, že nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod*“.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 12. 2011.

[6] Ke včasnosti žaloby soud konstatuje, že podle správního spisu napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 15. 12. 2011. Žalobce podal žalobu dne 1. 2. 2012 k Okresnímu soudu v Sokolově. Usnesením ze dne 13. 2. 2012 bylo řízení o žalobě zastaveno a žalobce byl poučen o tom, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba ve správním soudnictví a lhůta je též zachována, je-li žaloba podána u věcně místně příslušného soudu ve správním soudnictví (Krajského soudu v Plzni) do jednoho měsíce od doby nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. O odvolání žalobce proti

tomuto usnesení rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením č. j. 15 Co194/2012–10 ze dne 10. 4. 2012, které nabylo právní moci 7. 5. 2012. Ve výroku II. byl žalobce znovu poučen o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví u Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí a bude platit za den podání žaloby den, kdy žaloba došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Po zaslání podání žalobce nazvaného „opětovná žaloba“ ze dne 28. 5. 2012 Krajskému soudu v Plzni tento soud usnesením ze dne 16. 8. 2012 postoupil věc vyřízení Krajskému soudu v Ostravě.

[7] Podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném ke dni vydání usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2012, č. j. 15Co 194/2012-10), *náleží-li věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, soud řízení zastaví. V usnesení o zastavení řízení musí být navrhovatel rovněž poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.*

[8] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 1. 2012) *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[9] Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. *jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.*

[10] Ke včasnosti žaloby a původně opakovanému namítání opožděnosti žalovanou soud tedy shrnuje, že pokud nabylo rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 15 Co194/2012–10 ze dne 10. 4. 2012, právní moci 7. 5. 2012 a žaloba byla podána 28. 5. 2012 (kopie s podacím razítkem na č. I. 2 a obálka na č. I. 4 se dnem podání Krajskému soudu v Plzni 25. 5. 2012), byla žaloba podána včas. Dnem podání žaloby v občanském soudním řízení je 1. 2. 2012, tj. den, kdy žalobce podal žalobu Okresnímu soudu v Sokolově. Tento okamžik posoudil zdejší soud rozdílně oproti Krajskému soudu v Plzni v usnesení č. j. 15 Co194/2012–10 ze dne 10. 4. 2012, kde je uveden ve výroku II. den 5. 3. 2012, což však byl až den podání odvolání proti usnesení Okresního soudu v Sokolově o zastavení řízení ze dne 13. 2. 2012, č. j. 11Nc 11/2012-5. Stanovení data 5. 3. 2012 Krajským soudem v Plzni v uvedeném usnesení (a následnou citaci v odůvodnění usnesení téhož soudu o postoupení ze dne 16. 8. 2012, č. j. 16 Ad 31/2012-10) považuje zdejší soud za chybné, neboť podle § 82 odst. 1 o. s. ř. *řízení je zahájeno dnem, kdy došel soudu návrh na jeho zahájení nebo kdy bylo vydáno usnesení, podle něhož se řízení zahajuje bez návrhu.* Řízení nebylo zahájeno podáním odvolání, ale již dnem podání samotné žaloby 1. 2. 2012, což je v rámci dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí v souladu s § 72 odst. 1 a 3 s. ř. s.

[11] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci krajský soud zjistil, že podle evidenčního listu důchodového pojištění ze dne 3. 3. 1999 byl žalobce zaměstnán ve výkonu trestu v letech 1998 a 1999, což bylo potvrzeno Vězeňskou službou ČR, Věznice X. Věznice X potvrdila, že žalobce vykonával trest odnětí svobody od 15. 6. 1981 do 15. 4. 1982 ve Věznici X a po celou dobu výkonu trestu byl pracovně zařazen. Podle potvrzení Vězeňské služby ČR, Věznice X, ze dne 1. 11. 2004, odpracoval žalobce ve výkonu trestu od 28. 6. 1983 do 28. 2. 1985 celkem 179 dnů v roce 1983, 366 dnů v roce 1984 a v témže roce náhradní doby činily 9 dnů, v roce 1985 celkem 59 dnů. Podle potvrzení Úřadu práce ČR - krajské pobočky Olomouci, kontaktní pracoviště Šumperk, ze dne 22. 11. 2011, byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 29. 5. 1992 do 3. 7. 1995 a v době od 3. 1. 2011 do 17. 2. 2011 byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, dále tam byl veden od 20. 8. 2007 do 8. 11. 2007, od 7. 3. 2005 do 9. 10. 2005 a od 19. 10. 1995 do 30. 9. 2004.

[12] K žádosti o invalidní důchod ze dne 17. 4. 2003 žalobce ve Věznici uvedl, že v rozhodném období byl od 23. 5. 1991 do 31. 10. 1991 ve vazbě X, od 1. 11. 1991 do 23. 5. 1992 ve výkonu trestu ve Věznici X, od května 1992 do února 1994 byla zaměstnán v X, od 22. 2. 1994 do 22. 9. 1994 byl ve vazbě ve VV X, od září 1994 do října 1995 byl zaměstnán v X v Š., od 24. 10. 1995 do 25. 7. 1996 a od 12. 11. 1996 do 24. 2. 1997 byl ve vazbě ve Věznici X, od 9. 6. 1992 byl v evidenci Úřadu práce Šumperk, od září 2000 do 14. 4. 2002 ve věznici X, od září 2002 do 5. 3. 2003 v evidenci Úřadu práce Šumperk a od 6. 3. 2003 ve výkonu trestu ve Věznici X. V žádosti o invalidní důchod ze dne 16. 6. 2011 žalobce u doby pojištění odkázal na evidenci žalované a dále uvedl, že od 18. 2. 2011 je pracovně zařazen ve Věznici X, předpokládaný konec trestu byl 18. 8. 2012.

[13] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011 žalovaná zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalovaná odkázala na § 38 písm. a), § 40 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 17. 8. 2011 invalidita žalobce vznikla dne 25. 7. 2011. Žalobce získal v rozhodném období, tj. v době od 25. 7. 1991 do 24. 7. 2011 pouze 1 rok a 160 dnů pojištění. Žalobce získal v rozhodném období, tj. v době od 25. 7. 2001 do 24. 7. 2011, pouze 1 rok pojištění. Dobu vedení v evidenci úřadu práce po 30. 12. 1995 jako uchazeč o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, lze hodnotit před dovršením věku 55 let nejvýše v rozsahu jednoho roku před vznikem nároku na důchod. Součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění žalobce. Žalobce byl v rozhodnutí vyzván, že pokud byl zaměstnán i v jiných dobách, než jsou uvedeny, je třeba, aby žalované zaslal příslušné doklady k novému posouzení.

[14] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že na základě nově doloženého potvrzení o době vedení evidencí uchazečů o zaměstnání od Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci, kontaktního pracoviště Šumperk,

zhodnotila žalobci pro důchodové účely nově dobu jeho vedení v evidenci Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání v období od 29. 5. 1992 do 3. 7. 1995. Dále žalovaná podle potvrzení Vězeňské služby ČR, Věznice X, ze dne 8. 3. 2011 zhodnotila žalobci v období od 28. 6. 1983 do 31. 12. 1983 celkem 186 dní namísto původně zhodnocených 179 dnů podle potvrzení ze dne 1. 11. 2004. Žalovaná vyhotovila nový osobní list důchodového pojištění a přiložila ho k napadenému rozhodnutí. Dále v odůvodnění žalovaná odkázala na § 38 písm. a), § 40 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění a datum vzniku invalidity 25. 7. 2011. V rozhodném období 10 let před vznikem invalidity žalobce získal dobu pojištění pouze 1 rok místo potřebných pěti let a v rozhodném období 20 let před vznikem invalidity získal žalobce dobu pojištění pouze 4 roky a 196 dnů namísto potřebných 10 let. Požadavek na dobu pojištění stanovený v § 40 zákona o důchodovém pojištění tak nebyl splněn a invalidní důchod nemůže být podle § 38 téhož zákona přiznán. Žalovaná odkázala ohledně doby vedení v evidenci Úřadu práce po 31. 12. 1995 na § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění a přezkoumala, zda byl posudek Okresní správou sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 17. 8. 2011 o invaliditě vypracovaný v souladu s právní úpravou a dospěla ke kladnému závěru. Žalovaná započítala žalobci nově doložené doby pojištění, ale ani po započtení těchto dob pojištění nesplnil žalobce podmínky pro přiznání invalidního důchodu podle § 38 zákona o důchodovém pojištění, neboť v rozhodném období nadále nezískal potřebnou dobu pojištění. K namítaným chybějícím dobám pojištění ve Věznici X, Věznici X a Věznici X žalovaná uvedla, že v její evidenci se nachází evidenční list důchodového zabezpečení žalobce vystavený NVÚ Říčany na celkem 291 dnů pojištění v období od 15. 6. 1981 do 15. 4. 1982, potvrzení ze dne 8. 3. 2011 vystavené Vězeňskou službou ČR, Věznice X, celkem 611 dnů pojištění v období od 28. 6. 1983 do 28. 2. 1985 a evidenční list důchodového zabezpečení žalobce vystavený Vězeňskou službou ČR, Věznice Vinařice, na celkem 86 dnů pojištění v období od 12. 11. 1996 do 12. 1. 1999. Tyto doby pojištění má žalobce započteny a uvedeny v osobním listu důchodového pojištění. Byl-li žalobce pojištěn (zaměstnán) v citovaných věznicích v jiných dobách, je třeba, aby žalované zaslal příslušné doklady k novému posouzení. Žalovaná přezkoumala námitky žalobce komplexně nad jejich rozsah, avšak dospěla k závěru, že jsou nedůvodné.

[15] Ostatní doklady ve správním spise se týkají zaměstnání v době před rokem 1991, nejsou tedy relevantní v souzené věci (např. X, Nápravněvýchovný ústav, O. p., Věznice X a X apod.). Vězeňská služba ČR, Věznice X, ve svém potvrzení ze dne 30. 12. 2010 uvedla, že žalobce zde byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 2. 3. 2008 do 2. 1. 2011 a v této době nezískal žádnou dobu důchodového pojištění.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se*

a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo

b) invalidním následkem pracovního úrazu.

pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

[18] Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku*

- a) do 20 let méně než jeden rok,*
- b) od 20 let do 22 let jeden rok,*
- c) od 22 let do 24 let dva roky,*
- d) od 24 let do 26 let tři roky,*
- e) od 26 let do 28 let čtyři roky a*
- f) nad 28 let pět roků.*

[19] Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity, u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.*

[20] Podle § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění *pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. n) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia.*

[21] Podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění *jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen "krajská pobočka Úřadu práce") jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše tří let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává*

v rozsahu nejvýše 1 roku a nezapočítává se do ní doba účasti na pojištění podle § 6 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a doba výkonu výdělečné činnosti, která podle zvláštního právního předpisu nebrání (není překážkou) zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, a to i když tato činnost zakládá účast na pojištění.

[22] Spornou otázkou mezi účastníky řízení nebyla otázka dne vzniku invalidity 25. 7. 2011, na té se oba účastníci soudního řízení shodli. Spornou byla v souzené věci otázka splnění doby pojištění, potřebné pro vznik nároku na invalidní důchod.

[23] Žalobce je osobou ve věku nad 28 let, i nad 38 let, avšak pod 55 let. Proto se na něj vztahují možnost splnění potřebné doby pojištění podle § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. jak v době posledních deseti let před vznikem invalidity (tam by musel žalobce splnit dobu pojištění v délce pěti let), tak v době posledních dvaceti let před vznikem invalidity – v tomto období by musel žalobce splnit dobu pojištění v délce deseti let. U ani jedné možnosti žalobce potřebnou délku pojištění nesplnil. V posledních dvaceti letech podle evidence žalované žalobce splnil potřebnou dobu pojištění v délce pouze 4 let a 196 dnů a v posledních deseti letech před vznikem invalidity splnil žalobce dobu pojištění pouze jeden rok.

[24] Jeden rok v posledních deseti letech je u žalobce splněn uznáním doby pojištění v délce jednoho roku vedení žalobce v evidenci Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání v souladu s citovaným § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění – protože žalobce nedosáhl věku 55 let, započítává se mu doba pouze jednoho roku, i když byl u Úřadu práce evidován déle. Jinou dobu pojištění v osobním listu důchodového pojištění žalobce uvedenu nemá, ostatně ji ani sám v žalobě či jejích doplněních nezmiňuje.

[25] V posledních dvaceti letech žalobce nesplnil potřebnou dobu deseti let pojištění, má pouze 4 roky a 196 dnů, kam spadá mj. jeden rok vedení žalobce jako uchazeče o zaměstnání v evidenci Úřadu práce bez nároku na podporu, 13 dnů zaměstnání v roce 1991 v NVÚ H. a 74 + 12 dnů v roce 1998 a 1999 ve Věznici X. Započtení doby ve Věznici X v letech 1983 až 1986 nemá vliv na souzenou věc, protože spadá mimo rozhodné období, tj. mimo posledních dvacet let před vznikem invalidity. Pracovní zařazení ve Věznici X (v roce 2003) žalobce netvrdil, stejně jako v žalobě netvrdil, že byl zaměstnán u X v letech 1992 – 1994, jak původně uváděl v žádosti o invalidní důchod v roce 2003. Podle dokladů ve správním spise byl u tohoto subjektu zaměstnán před započtením rozhodného období a podle potvrzení Úřadu práce byl v letech 1992 – 1994 veden jako uchazeč o zaměstnání. V evidenci, spise a tvrzeních žalobce v žalobě tedy nejsou rozpory, které by bylo třeba odstraňovat dalším dokazováním.

[26] Protože žalobce zákonné podmínky potřebné doby pojištění nesplnil, nevznikl mu nárok na invalidní důchod. Ke splnění potřebné doby pojištění by musel žalobce doplatit potřebné pojistné anebo být zaměstnaný po potřebnou dobu, příp. splnit jinou dobu pojištění. Bližší informace mu k této otázce může sdělit okresní správa sociálního zabezpečení.

[27] Z výše uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[28] Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., v posledním účinném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 14. 1. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně